Srijeda, 14.10.2015.g.

Jučer sam primio jedan email od jedne drage sestre u vjeri. Kako mi je

upotpunio današnji dan i ostavio me u razmišljanju što još, i kako, mogu

učiniti kako bi svjedočio o svemu što mi Gospodin lijepoga čini u životu,

odlučio sam tekst dalje staviti u cijelosti, kako sam ga i primio, uz neke

tehničke preinake.

Možda si netko od vas u svemu pronađe neke svoje odgovore na pitanja

koja nas sve zajedno svakodnevno muče, svakoga na svoj način …

Evo teksta emaila:

"Pozdrav i božji blagoslov tebi Ivane i tvojoj obitelji !

Upravo sam pročitala tvoje svjedočanstvo iz Međugorja, ovo zadnje o

supruzi i doživljaju na brdu ukazanja....

Prekrasno, mogu samo reći - suze su mi potekle i plačem iskreno, od

radosti zbog vas dvoje, zbog milosti koje dobivate, zbog tvojeg

svjedočenja...

Ti to, kao i uvijek, detaljno sve opisuješ tako da mogu doživjeti kao da i

ja proživljavam, a baš ovih dana mislim posebno na Međugorje. Ove

godine, radi obaveza koje imam prvenstveno u svojoj obitelji, ne mogu

ići, ali se nadam iduće godine ići opet, zahvaliti našoj dragoj Majčici za

sve i preporučiti svoju djecu u njezino okrilje...

Čim sam na tvojem blogu vidjela da si bio u Međugorju, odmah sam

znala da će za nekoliko dana, kad ti se dojmovi malo slegnu, i kad stvari

dođu na mjesto, kad prestane onaj intenzitet posebnih osjećaja od kojih

se osjećaš (barem ja tako, a po tvojem svjedočenju vidim da i ti to

tako doživljavaš), kao da je Međugorje poseban planet, posebno mjesto,

odvojeno od ostatka svijeta, gdje svaki kamen zrači nekim posebnim

mirom i svetošću... Naime, znala sam da ćeš nam jedno po jedno

prepričati nekoliko dojmova koji su ti se posebno utisnuli, i to mi je

drago.

Neka je Bogu dragom hvala i slava… I našoj nebeskoj Majčici!

A ja sam krenula da ti pošaljem jedno vrlo lijepo svjedočanstvo, koje

sam pronašla na Facebook stranici Ana s.t. (ona je to javno objavila)

a nedavno je gostovala svojim svjedočanstvom na HKR-u u emisiji

"Znakovi vremena".

A ovaj dio, koji je neki dan stavila na svoju stranicu, ne odnosi se na

gostovanje u emisiji ili na knjigu koju je napisala, nego nešto sasvim

drugo. Mene je obradovalo i ohrabrilo.

Šaljem ti taj njezin tekst kako slijedi :

"Oprostite što nisam bila aktivna ovih dana sa sadržajem

stranice ali bila sam zauzeta službom. Nisam išla na

evangelizaciju, velike konferencije niti predavanja. Pravila sam

ajvar u svojoj kući i služila Gospodu.

I to istodobno u dvije službe : prva je služba majke i supruge i

po meni one su jako bitne jer uzalud svi angažmani u crkvi ili u

duhovnim darovima ako vaša obitelj trpi zbog toga. Pobrinula

sam se da moja obitelj za zimu ima zdravu, domaću

pripremljenu zimnicu. Zahvalna sam Gospodu za to što je

blagoslovio moj dom svim potrebnim za pripremu.

I ne, neću vam sad pisati kako se pravi ajvar već kako i jedan

takav, na oko beznačajan događaj može biti evangelizacija.

Da, ako ste otvoreni Gospodu, shvatit ćete da je svaki dan

vašeg života jedna velika evangelizacija, veliko svjedočanstvo

živoga Boga za ljude oko vas. A vjerujte, oni vas promatraju.

Dakle, sa nekoliko svojih susjeda , sam razgovarala kako

namjeravam praviti ajvar. I onda se par njih, javilo da su

zainteresirane da to skupa radimo, jer one imaju nove i

suvremene kuhinje, te ne žele da ih prljaju, osim toga sve je "na

struju" i jako košta. Kod mene kući obični stari, dobri

smederevac izuzetan za kuhanje a bukova drva smo već , hvala

Gospodu nabavili. I tako, nas četiri krenemo u avanturu zvanu-

ajvar.

Moje tri susjede su po prvi put imale priliku da borave nekoliko

dana u mojoj kući. I prvo što su zamijetile je da mom suprugu

nije strano, napraviti ručak, spremiti kuću, oprati suđe.

I naravno odmah su pitale kako to, a moj suprug odgovara:

"Moja žena je moj blagoslov. Gospod mi je dao moju drugu

polovicu i ja je trebam paziti i čuvat. Sve treba raditi u

dogovoru, ako je njoj previše ja moram da priskočim, a isto je i

u mom slučaju. Najsretniji je brak u troje, muž i žena i u sredini

Isus. Kad imate Gospoda u svom braku onda je sve drugačije".

Njima ništa nije jasno, ali dopalo im se to naše funkcioniranje.

Drugo, veliko iznenađenje za njih je bilo kada je došla još jedna

poznanica i s tugom dodala da bi i ona rado napravila nekoliko

staklenki ali da ne zna kad će muž dobiti platu, a ja sjela u auto

otišla kupila još jednu gajbu paprika, stavila ispred nje i kazala,

evo i ti možeš sa nama praviti. Ona se rasplakala i odgovorila da

je nju stid da se zadužuje, ali dogovorile smo da ne mora

vraćati dug novcem već će pomoći u pripremanju. Počela se

zahvaljivati, a moj suprug kaže: "Nemoj nama , već se Bogu

zahvali. On je taj koji je svojim proviđanjem obezbijedio sve što

imamo, eto i preteklo je da podijelimo."

Atmosfera je već bila opuštena i tad smo dogovorili da u toku

dana kad koja može od obaveza, dolaze i pomažu pri pripremi i

samom kuhanju. I znate što? Kroz taj naš zajednički rad ,4

dana, jer smo radile dvije vrste ajvara ,sve one su otvorile dušu

i pričale, o muževima-kockarima , o ranama iz djetinjstva,

neoprostu, abortusima...

A ja, ja sam slušala, smijala se i plakala sa njima govorila o

Gospodu, o ljubavi Njegovoj. Svjedočila riječima ali i

zagrljajima.

Jedna od njih je čak i molila, u povjerenju, da se pomolimo za

njenu kćerku, udata je već neko vrijeme a nema djece.

Četvrti dan smo već stavili veliku šerpu od 40 kg, na šporet a

jedna od susjeda reče: "Idemo se mi pomoliti da nam dragi

Gospod pomogne i vodi nas u današnjem radu." Žena koja je

potpuno izgubila identitet, jer je rasla u komunizmu, sa 6

abortusa iza sebe i veoma problematičnim brakom je osjetila

potrebu da se pomoli i za obični ajvar. Slava Gospodu.

Eto, to je naša evangelizacija, riječju i srcem vjerovati a djelima

svjedočiti oprost, pokajanje, pozivati na molitvu i biti svjetlo u

mraku današnjeg svijeta.

Naši susjedi,prijatelji, rodbina... Svi nas promatraju i upravo

zato trebamo svakodnevno svojim životima svjedočiti radosnu

vijest spasenja kroz vjeru u Isusa Krista.

Uzalud je nekome govoriti o ljubavi i ljepoti našeg Gospoda ako

je ta osoba ne vidi u nama, našim porodicama.

Kako ćemo druge pozivati na molitve , ako sami nismo

molitelji!?

Ako želimo grupu ljudi dovesti u spasenje nije dovoljno

pokazati prstom pravac i reći idite tamo, treba da idemo ispred

njih.

Jer žetva je prispjela i bogata , ali je radnika malo..."

Pozdrav, i puuno mira i strpljivosti ti želim u tvojem svakidanjem

služenju !!"

Eto, nema se tu što posebno dodati…Svatko će sve to doživjeti na svoj

način. Ja samo mogu reći, i stalno to ponavljam:

"BOGU HVALA, IMA NAS!"

SVET I PRESVET MOJ TROJEDINI LJUBLJENI

BOŽE, OČE, SINE I DUŠE SVETI!

PONIZNO TE MOLIM DA SVOJIM SVETIM

BOŽJIM DUHOM OJAČAŠ SVE SVOJE

SVJEDOKE.

ČAST I SLAVA TEBI PRESVETA DJEVICE, I

CIJELOM DUHOVNOM SVIJETU KOJI

POŠTUJE GOSPODINA BOGA I NJEGOVU

VOLJU!

MOLITE ZA NAS GRIJEŠNIKE.